

ὁ μὴ ἔχων τάξιν Πόντ. (Οἶν.): *Ατσαλος κι ἄπραχτος. ζ) Κακόσχημος, ἐπὶ σώματος Θράκ. (Αἶν.): Τί κουρμί ἄπραχτου! ζ) Ἀνεπιτήδευτος, ὀξύς, ἐπὶ φωνῆς Θράκ. (Αἶν.)

4) Ὁ ἀποφεύγων τὴν μετὰ τῶν ἄλλων συναναστροφὴν Θράκ. (Καί αμίτς.) Νίσυρ. Σύμ.: Κακόμοιρε, ἄπραγος ποῦ εἶσαι! Νίσυρ. Ἡ δεῖνα εἶναι ἄπραχτη Καλαμίτς. Συνών. ἀγειτόνευτος, ἀγειτονίαστος, ἀκοινώνητος 1, ἀκριτος 3, ἄσμιχτος, ἀσυνανάστρεφτος, μονόχνοτος.

ἄπρεπα ἐπίρρ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (*Οφ. Χαλδ. κ.ά.) ἄπριπα πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.

Τὸ μεσν. ἐπίρρ. ἄπρεπα. Πβ. Μαχαιρ. 1, 42 (ἐκδ. RDawkins) «ἐξωδιάζαν τὸ δικόν τους ἄπρεπα».

*Αναρμόστως, ἀπρεπῶς, ἀτόπως ἐνθ' ἄν.: Πολὺν ἄπρεπα μίλησε. Νὰ μὴ φέρεσαι ἄπρεπα 'ς τοὺς μεγαλύτερους σου πολλαχ. Ἀπρεπα ἐφέρετεν Χαλδ.

***ἀπρέπαστος** ἐπίθ. ἀπρίπαστες Σκῦρ. ἀπρίπραστες Σκῦρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πρεπαστός < *πρεπάζω < πρέπω. Ὁ τύπ. ἀπρίπραστες ἔχει τὸ ρ τῆς συλλαβῆς πρ α κατ' ἐπίδρασιν τοῦ προηγουμένου συμπλέγματος πρ.

Ὁ μὴ ἔχων τὴν πρέπουσαν ἀνατροφὴν, ἀνάγωγος: Ἔντα ἀπρίπαστες ἄνθρωπος εἶναι! || Φρ. Κακόχοράχης, ἀπρίπραστος! (κακὸν χρόνον νὰ 'χης, ἀνάγωγε! Ἀρά).

ἀπρέπεια ἡ, λόγ. σύνηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀπρέπεια.

*Ασχημοσύνη, ἀκοσμία: Αὐτὸ ποῦ κάνει εἶναι ἀπρέπεια. Συνών. ἀπρεπιά, ἀπρεπωσύνη.

ἀπρεπιά ἡ, ἔνιαχ. ἀπρεπία Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀπρεπία Πόντ. (Κερασ.) ἀπουρηπία Μακεδ. (Καταφύγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπρεπος.

*Απρέπεια, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἡ ἀπρεπία του δὲν ἔχει ὄρια. Τέτοιες ἀπρεπίες νὰ μὴν κάνης ἄλλη φορὰ ἔνιαχ. Ἀπρεπίας μὴ ποίς (ποίς=ποίης=ποιῆς) Κερασ. Ἐκεῖ 'ς σὸν τόπον πολλὰ ἀπρεπίας ἐποίκεν Χαλδ. Ἀπρεπίαν ἔχομ' ἀτο νὰ μὴ φιλοῦν τὰ κορίτ' α τῇ μισᾶφιρίων τὰ δερᾶ (θεωροῦμεν ἀπρεπὲς τὸ νὰ μὴ φιλοῦν τὰ κορίτσια τὰς χεῖρας τῶν ξένων) αὐτόθ.

ἄπρεπος ἐπίθ. σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἄπρεπο Τσακων. ἄμπρεπος σύνηθ. βορ. ἰδιωμ. ἄμπρεπος Ρόδ.

Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἄπρεπος. Τύπ. ἀνέπρεπος ἐν ἐγ-γράφῳ τοῦ 1779.

1) Ἀπρεπής, ἀνάρμοστος σύνηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Λόγια-φεροσίματα ἄπρεπα. Ἀπρεπο κάθισμα. Ἀπρεπη συμπεριφορὰ. Αὐτὸ ποῦ 'καμες εἶναι ἄπρεπο πρᾶμα. Ἀπρεπο εἶναι ν' ἀντιλέγης 'ς τὸ μεγαλύτερό σου σύνηθ. Ἀπρεπο ροῦχο Σύμ. Τοῦτο ποῦ 'καμε ἔτανε ἄπρεπο Σκῦρ. Ἀπρεπα δουλείας εὐτάς (κάμνεις) *Οφ. Ἀπρεπα λόγια εἶπες Κερασ. Ἀτὸ 'ς ἐσέν' ἄπρεπον ἐν' (τοῦτο εἶναι ἀνάρμοστον εἰς σέ) Οἶν. || Παροιμ.

Τὰ ἄπρεπα πρεπούμενα κι ὁ γάδαρος μὲ σέλλα (ἐπὶ τοῦ ζητοῦντος νὰ συνδυάσῃ πράγματα ἀνάρμοστα) Πελοπ. (Φεν.) κ.ά.

*Ασχημέ μου κι ἄπρεπέ μου, | τί νὰ πρωτοφάμε βράδυ! (ἐπὶ ἀσχήμου καὶ ἀναρμόστου συζύγου, ἀλλ' εὐποροῦντος) Α.Ρουμελ. (Φιλιπούπ.)

Τὰ ἄπριπα εἶν' ἄπριπα κι ὡς πρέπουν ἂν τὰ βάλῃς (ὅσον καὶ ἂν ζητῇς νὰ συμβιβάσῃς τὰ ἀνάρμοστα, μένουν

πάντοτε ἀνάρμοστα) Σάμ. Συνών. *ἀνάκοος 3. 2) Δυσειδής, ἄσχημος Κεφαλλ. (Λειξούρ.) — Δεξ. Δημητρ.: Παροιμ.

Δὲν πρέπει τ' ἄπρεπον στολὴ καὶ τοῦ γαδάρου σέλλα, μὰ οὔτε καὶ τοῦ γέροντα νὰ παίξῃ μὲ κωπέλλα

Λειξούρ. Διὰ τὴν σημ. πβ. Διοσκορ. περὶ ὕλης ἱατρικ. (ἐκδ. Kühn σ. 769) 5, 102 «δοκεῖ δὲ ἡ πεπλυμένη [λιθάργυρος] ἀρμόζειν εἰς τὰ ὀφθαλμικά καὶ οὐλὰς ἀπρεπεῖς».

ἀπρεπωσύνη ἡ, Πόντ. ἀπρεπωσύνᾱ Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄπρεπος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

*Απρέπεια, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἀτὸ ντ' ἐποίκεν ἀπρεπωσύνᾱ ἐν' Χαλδ.

ἀπρηστος ἐπίθ. Κύπρ. ἀπρηστους Μακεδ. ἀπρηστος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. πρηστός < πρήσκω.

Ὁ μὴ πρησμένος ἐνθ' ἄν.: Τὸ δέριν μου ἐν' ἀπρηστον, ἀμ-μὰ πονῶ το Κύπρ. Ἀπρηστον ἐν' τ' ἐμόν ἡ κοιλία Τραπ. Χαλδ.

ἄπρι τό, Καπ. (Φαρασ.)

*Αγνώστου ἐτύμου.

1) Ἀγκίστριον ἀλιευτικόν. 2) Μικρὸν δίκτυον.

***Ἀπριλήσιος** ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. Ἀπριλέθιν Πόντ. (Κερασ.) Ἀπριλέθ' Πόντ. (Σάντ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀπρίλις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ήσιος.

Ὁ γεννηθεὶς ἢ γινόμενος κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἐνθ' ἄν.: Ἀπριλέθιν μουςκάριν Κερασ. Ἀπριλέθ' κορίτ' (ἐρίφιον) Χαλδ. Ἀπριλέθ' μανουδάκ' αὐτόθ.

***Ἀπριλιάτικος** ἐπίθ. κοιν. Ἀπριλιάτ'κους βόρ. ἰδιωμ. Ἀπριλιάτ'χο Τσακων.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀπρίλις καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-ιάτικος.

1) Ὁ ἀνήκων εἰς τὸν μῆνα Ἀπρίλιον κοιν. καὶ Τσακων.: Ἀπριλιάτικη μέρα - νύχτα. Ἀπριλιάτικο ἀρνὶ - τριαντάφυλλο κττ. κοιν. Ἀπριλιάτικον ἀρνὶ ἀγόρασα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Ἀπριλιάτοχα τριαντάφυα Τσακων. 2) Ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀπριλιάτικη τριανταφυλλιά, ροδὴ ἢ Δαμασκηνή (rosa Damascena) ἀνθοῦσα συνήθως κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον κοιν.

***Ἀπρίλις** ὁ, κοιν. καὶ Πόντ. (Οἶν. *Οφ. κ.ά.) Ἀπρίλ-λις Κάμπ. Κύπρ. Χίος (*Ελυμπ. Καλαμ. Καρδάμ. Πυργ.) Ἀπρίλ-λιδις Ρόδ. Ἀπρίλ'ς βόρ. ἰδιωμ. Ἀπρίλ'ις Πόντ. (Κοτύωρ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Ἀπρίλι Τσακων. Ἀπ-πρίλ'φι Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἀδρίλι Ἀπουλ. Ἐπρίλις Καπ. (*Αραβάν.) Καπρίλ'ς Προπ. (Πάνορμ.) Ἀπρίλα ἡ, Πόντ. (Κρώμν. *Οφ. Τρσπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ὄν. Ἀπρίλιος, παρ' ὁ καὶ Ἀπρίλ-λιος. Ὁ τύπ. Ἀπρίλ-λις καὶ μεσν. παρὰ Μαχαιρ. 1, 44 (ἐκδ. RDawkins) «τὴν αὐτὴν τρίτην κς' Ἀπρίλιν, ατς' ἐτελειώθησαν οἱ βουλές». Ὁ τύπ. Καπρίλ'ς ἔχει τὸ κ ἐκ τοῦ περὶ τοῦ Ἀπριλίου λεγομένου σκωπτικοῦ ἐπωνύμου κοπρίλης, περὶ οὗ ἰδ. κατωτέρω.

1) Ὁ μὴν Ἀπρίλιος κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (*Αραβάν.) Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. *Οφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) Τσακων.: Φρ. Κατσούφιασε ὁ Ἀπρίλ'ς (λέγουν διὰ νὰ πειράξουν ἕναν ποῦ σκυθρωπάζει) Θράκ. (Σκοπ.) Ἀπρίλ'ς κοπρίλ'ς (διότι τὸν Ἀπρίλιον τὸ ψῦχος εἶναι ἀκόμη δριμύ) Προπ. (Κύζ.) || Γνωμ.

*Αν βρέξ' Ἀπρίλις δυὸ νερὰ κι ὁ Μάις ἄλλο ἕνα, χαρὰ 'ς ἐκείνον τὸν γεωργὸ πῶχει πολλὰ σπαρμένα κοιν.

Ὁ Ἀπρίλις κί ἄν χιονίσῃ, | καλοκαίρι θὰ μυρίσῃ
πολλάχ.

Ἀπρίλις γρύλλης, τιναχτοκοφινίδης
(ὅτι κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον ἐξαντλοῦνται συνήθως αἱ γενόμεναι πρὸ τοῦ χειμῶνος προμήθειαι τοῦ γεωργοῦ) πολλάχ.

Ἀπρίλις κί ἄν κατεπράσεν, | ἀπρινάρευτος *κ' ἐξέβεν
(ὁ Ἀπρίλιος ὅσον καὶ ἄν κατέστη μαλακός, δὲν ἐπέρασεν ἄνευ χρήσεως θερμάνσεως διὰ πρίνων) Χαλδ. 2) Ἀνοιξίς Καππ. (Ἀραβάν.) 3) Ὄνομα βοδὸς γεννηθέντος κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον Ἀμοργ. Ἡπ. Νίσυρ. κ. ἄ. β) Θηλ., ὄνομα ἀγελάδος γεννηθείσης κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον Πόντ. (Κρώμν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.) 4) Τὸ φυτὸν ψευδομέλια ἢ Ἀζεδαράχη (melia Azedarach) τῆς τάξεως τῶν ψευδομελιωδῶν (meliaceae). Συνών. πασχαλῆς.

Ἀπριλίτσα ἡ, Πόντ. (Σάντ.)

Ὑποκορ. τοῦ ὄν. Ἀπρίλα διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίτσα.

Μικρὰ ἀγελὰς γεννηθεῖσα κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον.

Ἀπριλομαίς ὁ, Ἄνδρ. Κεφαλλ. Κρήτ. Μεγίστ. Πελοπν. (Λακων. Μάν.) — ΚΠαλαμ. * Βωμ. 137 ΦΠανᾶ Τὰ λυρ. ἅπαντ. 193 — Λεξ. Μπριγκ. Ἀπριλομάς Θεσσ. Θράκ. Ἰων. (Κρήν.) Μεγίστ. Σύμ. Τῆν. κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ. Ἀπριλομάς Ἰκαρ. Ἀπριλόμαγο Κέρκ.

Ἐκ τῶν ὄν. Ἀπρίλις καὶ Μάις.

Τὸ χρονικὸν διάστημα τὸ περιλαμβάνον τὸς μῆνας Ἀπρίλιον καὶ Μάιον ἐνθ' ἄν.: Γνωμ.

Τὸν Ἀπριλομάν χηρεύουν | τῶν καλῶν ἀδρῶν γυναῖκες
(συνήθως κατὰ τοὺς μῆνας Ἀπρίλιον καὶ Μάιον συμβαίνουν σφοδραὶ τρικυμῖαι προκαλοῦσαι ναυάγια, ἔνεκα τῶν ὁποίων χηρεύουν πολλαὶ γυναῖκες) Σύμ. κ. ἄ. Νὰ μὴ ζηλέψῃς τὴ Λαμπρὴ γυναῖκα καὶ τὸν Ἀπριλομαὶ φοράδα (ὁ ἀγοράζων κατὰ τοὺς μῆνας τούτους φοράδα δύναται νὰ ἀπατηθῇ, διότι τρεφομένη αὕτη ἐκ τῆς ἀφθόνου κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην χλόης καὶ κακὴ οὔσα φαίνεται παχεῖα καὶ εὐρωστος, ὅπως καὶ ἡ γυνὴ κατὰ τὸ Πάσχα ἐστολισμένη οὔσα φαίνεται ωραία) Λακων. || Ποίημ.

Μακάριος κόσμος | ποῦ θὰ μοσκοβολοῦσε ἀπὸ τὴ χλώρη | ... |
κί ὅλο ἀπὸ τ' ἄνθηα τῶν Ἀπριλομαίδων

ΚΠαλαμ. ἐνθ' ἄν.

Ἀποσπερίτη μου χρυσέ, ποῦ μὲ τ' Ἀπριλομαί
τὴ μυρωμένη συντροφιά 'ς τὸν οὐρανὸ προβάλλεις
ΦΠανᾶς ἐνθ' ἄν. Συνών. Μαγιάπριλο.

ἀπριλοσκαμμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) Χίος.

Ἐκ τοῦ ὄν. Ἀπρίλις καὶ τοῦ σκαμμένος μετοχ. τοῦ ρ. σκάβω.

Ὁ ἐσκαμμένος κατὰ μῆνα Ἀπρίλιον, συνήθως ἐπὶ ἀμπέλων ἐνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἄλλοι 'ς τὰ μαρτοκλάδευτα καὶ τ' ἀπριλοσκαμμένα
(ἐπὶ τῶν παρακαίρως πραττομένων, διότι τὸ κλάδευμα τῶν ἀμπέλων πρέπει νὰ γίνεται κατὰ Φεβρουάριον, τὸ δὲ σκάψιμον κατὰ Μάρτιον) Χίος.

ἀπρινάρευτος ἐπίθ. Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *πρινάρευτος <*πρινάρεῦω <πρινάρι.

Ὁ μὴ παρελθὼν ἄνευ θερμάνσεως διὰ πρίνων, ἐπὶ χρόνου: Παροιμ.

Ἀπρίλις κί ἄν κατεπράσεν, | ἀπρινάρευτος *κ' ἐξέβεν
(ὁ Ἀπρίλιος, ὅσον καὶ ἄν κατέστη μαλακός, δὲν ἐπέρασεν ἄνευ θερμάνσεως διὰ πρίνων, διότι κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἐπικρατεῖ ἐνίοτε δριμύ ψυχρός).

ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ

ἀπριόνιστος ἐπίθ. κοιν. ἀπριόν'στους βόρ. ἰδιώμ. ἀπριόνιστος Πελοπν. (Λακων.) ἀπριόν'στους Μακεδ. ἀπριόνιστος Πόντ. (Κερασ.) ἀπρένιστος Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. πριονιστός.

Ὁ μὴ πριονισθεὶς, ὁ μὴ σχισθεὶς ἢ κοπεὶς διὰ πρίονος ἐνθ' ἄν.: Σύλο ἀπριόνιστο. Πέτρα ἀπριόνιστη κοιν. Σανίδ' ἀπρένιστον Χαλδ.

ἀπροβίβαστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀπροβίβαστος ἐνιαχ. Τὸ μεσν. ἐπίθ. ἀπροβίβαστος.

1) Ὁ μὴ προαχθεὶς, ὁ μὴ προβιβασθεὶς εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν, ἐπὶ μαθητῶν, ὑπαλλήλων κττ.: Ἐμεινε δὴ χρόνια ἀπροβίβαστος. 2) Συνεχδ. ὁ μὴ παρέχων τὰ προσόντα διὰ τὴν εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν σχολείου προαγωγὴν: Τὸ τέσσερα εἶναι ἀπροβίβαστος βαθμός. Ἐχει ἀπροβίβαστους βαθμούς.

ἀπροβόδητος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀπροβόδ'τους Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) ἀπροβόδιτος Λεξ. Δημητρ. ἀπροβόδ'στους Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προβोधτός <προβοδῶ, παρ' ὃ καὶ προβοδίζω.

Ὁ μὴ προπεμφθεὶς κατὰ τὴν ἀναχώρησιν ἐνθ' ἄν.: Ἐφ'κί ἀπροβόδ'στους (ἐφ'κί = ἐφυγε) Ζαγόρ. Συνών. ἀκατευόδωτος 1.

ἀπροβύζαστος ἐπίθ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προβυζαστός <προβυζάνω.

Ὁ μὴ θηλάσας, ἐπὶ αἰγῶν καὶ προβάτων. Συνών. ἀπροστήλαστος.

ἀπροετοίμαστα ἐπίρρ. λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀπροετοίμαστος.

Ἄνευ προπαρασκευῆς, χωρὶς προετοιμασίαν: Ἀπροετοίμαστα πετυχαίνουν καλύτερα οἱ ἐκδρομές.

ἀπροετοίμαστος ἐπίθ. λόγ. σύνηθ. ἀπροετοίμαστος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀπροετοίμαστος Ἰδραγούμ. Ἑλληνισμ. καὶ Ἑλλήν. 113.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προετοιμαστός <προετοιμάζω.

Ὁ μὴ προπαρασκευασμένος, ὁ μὴ προητοιμασμένος, ἀνέτοιμος λόγ. σύνηθ.: Ἦταν ἀπροετοίμαστος καὶ δὲν κατάφερε νὰ μᾶς τὰ πῇ καλά. Εἶμαι ἀπροετοίμαστος καὶ δὲ μπορῶ νὰ σοῦ ἀπαντήσω λόγ. σύνηθ. Εἵμαστε ἀπροετοίμαστοι ἀκόμα Ἀρκαδ. Οἱ περισσότεροι ἀπὸ μᾶς εἵμαστε ἀπροετοίμαστοι, γιὰτὶ δὲ γνωρίζομε ἄλλο ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἢ καὶ μονάχα τὴν Ἀθήνα Ἰδραγούμ. ἐνθ' ἄν.

ἀπροζύμωτος ἐπίθ. Πελοπν. (Λακων.) ἀπροζύμωτους Στερελλ. (Ναύπακτ.) Οὐδ. ἀπροζύμωτο Χίος (Λεπτόπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *προζυμωτός <προζυμώνω.

1) Ἐπιφώνημα ἐκφωνούμενον ἐν τῇ παιδιᾷ προζύμι κατὰ τὴν δευτέραν ἐξόρμησιν τοῦ παίκτη ἀναγκασθέντος ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῶν συμπαικτῶν τοῦ νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν μάγναν, διότι κατὰ τὴν πρώτην ἐξόρμησιν τοῦ ἐλησμόνησε νὰ ἐκφωνήσῃ «προζύμι» Χίος (Λεπτόπ.) 2) Ἐπιφώνημα ἐκφωνούμενον ἐν τῇ παιδιᾷ ζύμη ὑπὸ τοῦ ἐν τῇ μάγνᾳ παραμένοντος παίκτη, ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τοῦ ὁποίου ὁ καταδιώκων κουτσόποδι τοὺς συμπαικτάς του σπεύδει ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῶν συμπαικτῶν εἰς τὴν μάγναν Πελοπν. (Λακων.) 3) Ἐπιφώνημα ἀκουόμενον εἰς ἀνάλογον πρὸς τὰς προηγουμένας περιστασιν ἐν τῇ παιδιᾷ ἀμπάριζα Στερελλ. (Ναύπακτ.)

ΤΟΜ. Β' — 81

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ